

Ilse Degerickx met de drie maanden jonge Erin. Links de voet- en handafdruk van Sterre, haar zoontje, geboren na twaalf weken zwangerschap. © Michiel Hendryckx

Ik hoop dat anderen na ons met meer tact en respect behandeld zijn.'

Kort daarna was Ilse weer zwanger en deze keer kreeg ze geen keus: Lune had alle chromosomen driemaal. Ze stierf na negen weken zwangerschap. Ilse slikte pillen waardoor haar dochtertje werd afgedreven. 'Ik heb haar opgevangen in een vergiet boven het toilet. Ik wilde haar echt niet kwijt zoals de eerste keer.'

'De vroedvrouw had me gewaarschuwd dat ze er als een heus mensje zou uitzien. Drie centimeter was ze nog maar, van haar kruin tot aan haar bips. Vuistjes aan de mond. Een minibaby. Ze zat in een ballonnetje. Zo hebben we haar voorzichtig naar mijn gynaecologe gebracht. Vandaar ging het naar het lab voor genetisch onderzoek. Eerst kregen we te horen dat we haar niet zouden terugkrijgen. Ik ben daar eventjes assertief moeten zijn, maar we hebben haar teruggekregen. In een petrischaaltje, helemaal gaaf. Ze ligt begraven onder een boom in onze tuin. Ook weer in een kistje met een dekentje van die oude trui.'

'We hebben eerst nog rondgereden in de buurt om een betere begraafplaats te vinden. Want wat als we hier ooit weggaan? Maar we hebben niets beters gevonden.

Uiteindelijk zijn we blij dat we haar zo dicht bij ons hebben. Net als Sterre. Zijn as zit in een doosje bij ons thuis.'

KAARTJE

'Om ons verdriet concreter te maken hebben we bij de uitgerekende geboortedatum

'Voor mij voelde het alsof ik binnenkwam met een maxi-cosi en niemand kwam kijken naar het kind dat erin lag. Je verdriet is onzichtbaar'

ILSE DEGERICKX

van Sterre, in december 2009, een herinneringskaartje rondgestuurd. Het was geen

hoerakaartje. Zijn sterfdatum stond erop, zijn naam, zijn voet- en handafdrukje, en een tekst. Honderd kaartjes hebben we verstuurd.'

'Ik schat dat we aanvankelijk niet meer dan twintig reacties hebben gekregen. Die honderd mensen stonden daar twee jaar eerder wel allemaal met een cadeau voor Nolan. Ik wilde hier geen cadeaus, maar een simpele reactie moet toch kunnen? Familieleden wensten mij gewoon een zalige kerst en een gelukkig nieuwjaar. Jee, ik was al blij geweest als ze me alleen maar "veel sterkte" hadden toegewenst!'

'Mijn man kon dat beter loskoppelen. Voor mij voelde het alsof ik binnenkwam met een maxi-cosi en niemand kwam kijken naar het kind dat erin lag. Je verdriet is onzichtbaar. Een hoop mensen vindt het waarschijnlijk geflipt dat wij die twee kinderen een naam hebben gegeven. Ik ben en was daar niet door geobsedeerd, ik treurde niet voortdurend, maar ik wil het me toch ook niet laten ontglippen.'

'Rationeel begrijp ik dat ze voor hen niet bestaan hebben. Maar voor ons bestonden ze natuurlijk wel. Het hangt helemaal van jezelf af of je over een kind spreekt of niet. Ouders moeten daar de vrije keuze in heb-

ben. De samenleving moet dat niet verhinderen.'

LANGSTE BEVALLING

Kate Vercaeren (36) is nog net geen jaar aan het rouwen. Op 30 november vorig jaar werd haar derde dochtertje Elien geboren, na een ingeleide natuurlijke bevalling. Ze had negentien weken in de baarmoeder geleefd en was daar ook vanzelf gestorven. De navelstreng zat driemaal rond haar nekje gedraaid. Geen afwijking, gewoon pech. Ze was 22 cm en woog 220 gram.

Op een dag toen Kate op controle ging, kreeg ze te horen dat er op de echo geen hartslag meer te zien was. 'Ze vroegen of ik meteen bleef voor de bevalling, maar ik ben eerst terug naar huis gegaan om het mijn man en de kinderen te vertellen.'

Een dag later ging ze aan het infuus, voor haar langste bevalling ooit. 'Een kindje dat niet meer leeft, werkt niet mee, dus je moet het helemaal op eigen kracht doen.' Haar man ondersteunde haar, maar verkoos het kindje niet te zien. Kate zelf was er een beetje bang voor, maar haar moederinstinct overwon die angst. 'Ze had echt alles: handjes, voetjes, alles wat een baby'tje moet hebben. Ze was al helemaal af. Ik heb haar een halfuurtje bij mij gehad en dat beeld staat voor altijd in mij gebrand. Dat wil ik nooit meer kwijt. Ik heb toen ook tegen mijn man gezegd: ik wil haar een naam geven. Hij ging meteen akkoord.'

Elien werd begraven op de Sterretjesheuvel van Duffel. Kate en haar man mochten er zelfs een steentje met haar naam laten aanbrengen. Ze hielden er een kleine ceremonie met de naaste familie. 'Dat was erg belangrijk voor mij. Want ik had maar één grote vrees: dat ze ergens als "medisch afval" gedumpt zou worden. Het ziekenhuis heeft mij ervan verzekerd dat dat niet meer gebeurt: ook kindjes van ouders die er niet om vragen, worden op de Sterretjesheuvel begraven.'

Jammer vindt ze het dat de gemeente Keerbergen, waar ze woont, niet zo'n weide of heuvel heeft. 'Ik zou er vaker naartoe kunnen. Ook jammer dat Elien niet kon worden aangegeven en dus officieel niet bestaat. De grens daarvoor ligt nu op 180 dagen zwangerschap. Van mij mag die omhoog.'

DROMEN

Bevallingsverlof is nog zo een van die rechten waarop een moeder in dit geval geen aanspraak kan maken. Kate ging na twee weken weer aan de slag. 'Misschien had ik dat beter niet zo snel gedaan. Fysiek was ik helemaal uitgeput door die lange bevalling, en ook geestelijk woog het zwaar. Je kunt er bovendien niet met iedereen over praten. Sommige mensen begrijpen niet

●●●
Lees verder op blz. 28